

Gyakran előkerülő ige, de szükségünk is van rá: arra a biztatásra, emlékeztetésre, ami benne van. Nekünk, hívőknek szól, akik elindultunk Jézus Krisztussal, és meg akarunk maradni benne. Az efezusi gyülekezet is hívő közösség, amelyért Pál hálát ad (1,15–16), de tudja, hogy még nincsenek a célban: még könyörögnie kell értük, még tanítania kell őket – és tudja (mert megkapta az Úrtól), hogy miért kell könyörögnie, mit kell tanítania nekik.

Elmélyíti az alapokat: kegyelemből van üdvösségetek, nem cselekedetekből (2,8–9); Krisztus a mi békességünk (2,14), Isten háza népe vagyunk (2,19). Beszél arról, hogy világosság vagyunk (5,8; Mt 5,14) az Úrban, ezért úgy is kell élnünk: vessük el, tagadjuk meg a sötétség cselekedeteit, „amikről beszélni is szégyen”.

„Meglássátok, hogyan éltek”, mert a világ ránk is hat az érzékeinken keresztül. A kényelem, az „így könnyebb lenne” mindig kísértés a számunkra is. Az Úr pedig az értelmünkön keresztül vezet minket. Itt így szól: „nem mint bolondok, hanem mint bölcssek”. Létezik „e világ bölcsessége” is (1Kor 3,19), de létezik, és a miénk lehet az Istentől való bölcsesség is. Ezt kérnünk kell: Jak 1,5; Jób 34,32 („Te taníts meg arra, amit én nem látok”); 42,4 („én kérdezlek, Te pedig oktass engem”). Ennek a bölcsességnek valóban az Úr félelme a kezdete; alázat kell ahhoz, hogy kérni tudjuk.

„Áron is megvegyétek (használjátok ki) az alkalmat.” A világi ember is kihasznál mindent, ami elérhető (pl. hamis sáfár), hogy elérje a célját. A hívőknek is kell hogy legyen célja, de más: nem a földön gyűjti a kincseket, hanem a mennyben. „A napok gonoszak”, a világ (és a fejedelme) el akar téríteni minket attól, hogy az Urat kövessük és a mennyi kincseket gyűjtsük. Kínál sokféle földi kincset: sikert, dicsőséget, pénzt, biztonságot, egészséget – és áthangolja a bizalmunkat: eléri, hogy azokban bízunk, akiktől ezeket kapjuk, pl. földi hatalmakban, multikban. Lefoglalja az időnket, az erőnket, nem engedi, hogy az Úrra figyeljünk: imádkozzunk, ígét olvassunk, közösségbe járjunk, szolgáljunk.

Isten még adja az alkalmakat. A hitetleneknek is: „nektek minden idő alkalmas” (a megtérésre; Jn 7,6). A hívőknek is: még keletkeznek gyülekezetek, van közösség, lehet szolgálni, bizonyosságot tenni. Lehet Isten akaratát cselekedni emberek felé is: „amikor csak akartok, jót tehettek” (Mk 14,7); „míg időnk van, tegyünk jót mindenkivel” (Gal 6,10).

„Teljesedjétek be Szentlélekkel”: az erő, a szeretet és a józanság Lelkével (2Tim 1,7). Azzal az erővel, amit Isten ad: ez megmutatkozhat nehéz szolgálatok elvégzésében, szenvedésben, türelemben is. Állhatatosságban: amikor mindenki más feladná, mi erőt kapunk az Úrtól. Szeretetben: amikor mások nem törődnének tovább valakivel, mert annyi rosszat tett már nekik, mi tovább könyörgünk értük. Józanságban: amikor a világ fél attól, ami az egész földre vár (Lk 21,26), és „kábitja magát”, hogy elfelejtse a problémákat, mi józanok maradunk, hogy imádkozhassunk (1Pt 4,7). „Igaz és józan beszédet szólunk” (ApCsel 26,25) akkor is, ha bolondnak neveznek, vagy „édes bortól részegnek”.

Megkaptuk a Szentlelket; az, hogy teljesedjünk be vele, a mi felelősségünk. Ne oltuk meg, engedjük, hogy Ő alakítson át minket: újítsa meg az értelmünket, az akaratunkat, hogy növelje bennünk a bizalmat Istenben, a szeretetet Isten és emberek felé. Nem mindegy, hogy mivel táplálkozunk (lelki értelemben): „amik csak igazak... amik csak jóhírűek... ezekről gondolkodjatok” (Fil 4,8). Nem mindegy, hogy miről, hogyan beszélgetünk egymás között hívők. Ha egy testvér a gondját, nyomorúságát mondja el, mivel biztatjuk őt. Lehet emberi vigasztalással (ami általában bizonytalan, „hátha”), de lehet azzal a vigasztalással, amivel Isten vigasztal minket (2Kor 1,4). Zsoltárokból, dicséretekből, lelki énekekből: a zsoltár Isten

Igéjének része; a dicséret, a lelki ének olyan üzenet, amit a szerző maga is az Úrtól kapott, így lehet olyan biztonyságtétel, ami megszólíthat, vigasztalást, útmutatást adhat, hálaadásra indíthat. „Hálát adván mindenkor mindenekért”: az a cél, hogy ez legyen a szívünkben. Mindig hálát adhatunk azért, mert Krisztus megváltott és nem hagyott el; azért, mert szolgálhatok, gyümölcse lehet annak, amit teszek; azért, mert minden földi dolgot is, amire szükségem van, megkapok; és hálát adhatok a bajokért is, mert ilyenkor Ő még közelebb van hozzám. Jézus Krisztus nevében – bizonyosak lehetünk abban, hogy Ő is hálát ad ezekért.

Ef 6,18

„Minden imádságotokban és könyörgéseitekben imádkozzatok mindenkor a Lélek által. Éppen azért legyetek éberek, teljes állhatatossággal könyörögve az összes szentekért.”